

Arrest

nr. 121 803 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juni 2013 en heeft zich op 24 juni 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2013.

1.3. Op 30 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B.A. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd 22 jaar geleden geboren in het dorp Deh Bala, district Jabul Saraj, provincie Parwan. Uw vader stierf vier jaar geleden door een ziekte en uw moeder woont momenteel bij haar broer. U had uw eigen voedingswinkel.

In maart 2013 kwam A. (...) - een jongen van 15 jaar die u kende uit het dorp en de neef van Enayatullah Nazari (Viceminister van Defensie) - langs in uw winkel. Hij vroeg of u hem 2000 Afghani wilde lenen. U mocht hierover niets zeggen tegen andere mensen. U ging akkoord en gedurende ongeveer een week vroeg u het geld terug. A. (...) deed u echter een ander voorstel: in plaats van het geld terug te betalen zou u seks moeten hebben met hem. Anders zou hij tegen zijn familie vertellen dat u hem betaald en gedwongen had tot seks waardoor u en uw familie in de problemen zouden komen. Hij zei ook dat hij u graag zag. U had dus geen andere keuze dan op dit voorstel in te gaan.

Hierna bleef A. (...) naar uw winkel komen om u te smeken een tweede keer met hem seks te hebben. Aanvankelijk weigerde u, maar doordat hij bleef aandringen en ermee dreigde te vertellen dat jullie seks hadden gehad, ging u opnieuw akkoord. Terwijl jullie seks hadden tussen de bomen kwam de imam vergezeld van een jongen langs. Hij zag jullie waarna u naar het dorp Mir Khan vluchtte. Vandaar ging u verder naar Kabul. Diezelfde avond tijdens het avondgebed vertelde de imam aan het dorp wat hij had gezien. Daarop wou men u arresteren. Ook de familie van A. (...) was naar u op zoek. Met de hulp van uw oom langs moeders kant - die u na uw vlucht had gebeld - verliet u Afghanistan.

Op 20 juni 2013 kwam u aan in België en vier dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw seksuele betrekkingen met A. (...) dermate ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het binnen de Afghaanse context hoogst onwaarschijnlijk dat een 15-jarige jongen zomaar een winkel kan binnen walsen om vervolgens te eisen dat de 21-jarige winkelleigenaar hem 2000 Afghani leent én hierover zwijgt tegen anderen (CGVS vragen 38, 42-46, 49, 50-55, pg2). Het is des te opmerkelijk wanneer die winkelleigenaar - u - hier zondermeer op ingaat en de jongen zondermeer het geld leent. Dat een 15-jarige jongen het geld komt lenen is al vreemd, maar dat hij vervolgens ook nog eens zijn voorwaarden kan stellen bij die lening is al te gek. Gelet op zijn rijke afkomst is het überhaupt al bizar dat A. (...) bij u geld zou komen lenen en dat u - op uw beurt - zich geen vragen zou stellen bij deze lening (CGVS vragen 40, 47). Dat u zich zo zou laten doen door een jongen die heel wat jonger is dan u is op zich al weinig aannemelijk.

Ook bij de verdere afwikkeling van die lening kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden. Zo is het niet normaal dat wanneer u uw geld terugvraagt de jongen van u gedaan krijgt dat u niet naar zijn vader stapt, terwijl de jongen toch had gezegd dat zijn vader - die genoeg middelen heeft - u wel zou terugbetalen. Opnieuw kan A. (...) - die bij u een openstaande schuld had - zijn voorwaarden opleggen en wederom stemt u zonder enig voorbehoud hiermee in (CGVS vragen 59, 61-63). Zelfs wanneer A. (...) u voorstelt om in plaats van het geld terug te betalen, seks met hem te hebben - een toch wel zeer opmerkelijk en onverwacht voorstel - gaat u opnieuw zondermeer akkoord (CGVS vraag 57). Nochtans hebt u ruim de gelegenheid gehad om de familie van A. (...) in te lichten over de lening die u hem gegeven had of zelfs over het 'oneerbare' voorstel dat hij u had gedaan. Dat u geen andere keuze had dan in te gaan op zijn voorstel om seks met hem te hebben louter vanwege het feit dat A. (...) ermee dreigde aan zijn familie te zeggen dat u hem betaald en gedwongen zou hebben tot seks, is in de gegeven omstandigheden onwaarschijnlijk (CGVS vragen 73-75). Ten eerste bent u zes jaar ouder dan A. (...) waardoor het woord van A. (...) niet per se zwaarder weegt dan dat van een volwassen man. De hiërarchie tussen personen in Afghanistan wordt immers mee bepaald door leeftijd. Ten tweede lijkt het weinig plausibel dat A. (...) aan zijn familie zou vertellen dat hij betaald is geweest voor seks. Dit maakt van hem een prostituee, wat oneer over zijn familie zou brengen. Door dit te vertellen

tegen zijn familie brengt A. (...) zijn eigen leven in gevaar. Voorts ligt de bewijslast in dergelijke gevallen vrij hoog waardoor louter de beschuldiging van een 15-jarige jongen niet volstaat. Bovendien spreekt men binnen de Afghaanse context van man/niet-man relaties waarbij homoseksuele betrekkingen voor de 'man' niet zoveel oneer betekent als voor de 'niet-man', (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). In uw geval is het duidelijk dat u de man zou geweest zijn: A. (...) is pas 15 jaar en hij is diegene die de seks ondergaat (CGVS vragen 78-79). Dit alles betekent dat wanneer A. (...) naar buiten zou treden met zijn verhaal of verzinsels hij en zijn familie hierdoor zwaarder in de problemen zouden komen dan uzelf en uw familie. Hieruit kan afgeleid worden dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat A. (...) tot een dergelijke actie zou zijn overgegaan. Aangezien u grootgebracht werd in Afghanistan is het onmogelijk dat u van een dergelijke benadering van homoseksualiteit of van seks tussen mannen niet op de hoogte zou zijn. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven worden hierdoor compleet onderuit gehaald. Kortom, zowel aan de lening die het startschot van uw problemen betekende als aan de seksuele betrekkingen tussen u en A. (...) kan geen enkel geloof gehecht worden.

Voorts is het binnen de huidige Afghaanse maatschappelijke context weinig geloofwaardig dat uw oom u zou helpen om het land uit te geraken. Wanneer de door u voorgehouden feiten werkelijk aan het licht zouden gekomen zijn zoals u beweert, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat uw oom niet in de bres zou springen voor u. Door deze handelingen brengt u immers oneer over uw familie waardoor u op weinig hulp vanuit deze hoek zou kunnen rekenen. Dat uw oom u helpt terwijl uw moeder zelfs niet met u wil praten, tart alle logica. Gelet op de lokale Afghaanse waarden en tradities kan er gesteld worden dat uw oom niet zoveel voor u zou doen indien uw verhaal werkelijk waar is. Hierdoor kan er verder getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document vermag niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een aanduiding van uw herkomst en identiteit wat door het CGVS niet wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst uit de provincie Parwan, meer bepaald uit het district Jabul Saraj, dient in casu de veiligheidssituatie daar te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj van de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie) blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Jabul Saraj blijkt in de periode van verslaggeving geen melding te worden gemaakt van enig significant incident. Aldus kan worden besloten dat er in het district Jabil Saraj géén situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel afgeleid, uit de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel ('derde middel' in het verzoekschrift) werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst uit het district Jabul Saraj in de provincie Parwan in Afghanistan en meent dat de verwerende partij lijkt te negeren dat de toekenning van de subsidiaire bescherming veel ruimer is dan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, waarna hij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet citeert.

Verzoeker meent, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, de situatie in geheel Afghanistan en dus ook in zijn streek van herkomst allesbehalve ‘veilig’ te noemen is, dat de veiligheidsinformatie over zijn streek van herkomst dateert van voor de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 en dat hij dan ook van mening is dat de informatie van CEDOCA, gelet op zijn uiteenzetting, niet meer actueel is. Hij stelt dat objectieve informatie aantoont dat in geheel Afghanistan de toestand onveilig is, waarbij hij verwijst naar en citeert uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 en het UNAMA-rapport “*Afghanistan: Mid-Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013*” van 30 juli 2013. Hij meent dat uit lezing van deze publicaties een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld kan worden in bijna alle provincies van Afghanistan, dat sinds 2001 de situatie nog nooit zo gewelddadig was als vandaag, dat een schending van artikel 2 en 3 van het EVRM meer dan reëel is. Verzoeker meent dat de combinatie van de nieuwe aanbevelingen van het UNHCR, die op fundamentele wijze de beoordeling van het gewapend conflict wijzigen en het laatste Mid-Year rapport van UNAMA dat een zware stijging van het geweld tijdens de eerste zes maanden van 2013 vaststelt, vraagt om een nieuwe analyse van de gevolgen van het conflict op de bevolking. Verzoeker meent verder dat er bovendien een grote ‘onzekerheid’ zal volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen en dat UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen en haar militaire acties met de nodige voorzichtigheid uit te voeren om haar burgers te beschermen, waarna hij opnieuw citeert uit het voornoemde UNAMA-rapport. Hij vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) heeft aangekondigd dat bij het nemen van beslissingen aangaande Afghaanse vluchtelingen rekening dient gehouden te worden met de voornoemde Guidelines van het UNHCR, waarin wordt stilgestaan bij de penibele situatie van Afghanen die gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat ook in het rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*” van 3 oktober 2013 een stijging van het geweld blijkt waarna hij uit voornoemd rapport citeert, dat er ook een toename is van de gewapende groeperingen, dewelke de geografische spreiding van het conflict kunnen verklaren, dat naast de confrontatie tussen de taliban of gebonden groeperingen en de overheid, zich meer en meer andere groeperingen ontwikkelen volgens het model van de “warlords” die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen, waarna hij citeert uit voornoemde Guidelines van het UNHCR en stelt dat het feit dat het aantal gewapende groeperingen stijgt werd bevestigd in een rapport van ANSO. Verzoeker merkt op dat in dezelfde richtlijnen wordt uitgewerkt dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, dat dit onder andere de mannen zijn zoals verzoeker die van een bepaalde leeftijd zijn, waarna verzoeker opnieuw uit de voormelde richtlijnen citeert. Betreffende de provincie Parwan stelt verzoeker dat er met de regelmaat van de klok aanslagen gebeuren en het er, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, in geen enkele plek veilig is, waarna hij citeert uit twee door hem toegevoegde artikelen. Hij stelt nog dat de consensus groeit, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, dat het niet veilig is in Afghanistan, dat de verwerende partij hier echter doof en blind voor is, dat nochtans zelfs een hond met een hoed op kan vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onrustwekkend is, waarna hij citeert uit een door hem toegevoegd artikel. Verzoeker meent dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapend conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet hoog is, dat de broodnodige humanitaire hulp immers beperkt blijft. Verzoeker meent dat de interpretatie van de verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is, dat zij zich focust op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

dat zij echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt verwaarloosd, dat het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit), ook al neemt de ernst van het gewapend conflict af in een bepaalde regio en dat de levensomstandigheden mensonwaardig blijven, dat opbouw een werk van lange adem is en dat zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt, volgens verzoeker, steun in de huidige veiligheidssituatie die allerminst stabiel te noemen is. Hoewel de verwerende partij wenst te verkopen dat Kabul een 'veilige' provincie is, zijn er, volgens verzoeker, in de Afghaanse hoofdstad en de omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Verzoeker stelt dat bij deze incidenten slachtoffers vallen onder de burgers en de buitenlanders, dat de verwerende partij in wezen blind is voor de werkelijkheid.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Stuk 3: UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013
- Stuk 4: "Afghanistan: Mid-Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013", UNAMA, 30 juli 2013
- Stuk 5: Verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, punt 36
- Stuk 6: "General Security Situation in Afghanistan and Evens in Kabul", European Country of Origin Information Network, 3 oktober 2013
- Stuk 7: Xinhua, "8 afghan workes killed in bomb attack in Parwan", 1 september 2013, www.globaltimes.cn/content/807792.shtml
- Stuk 8: "Parwan-Bamyan Highway remains blocked", 21 oktober 2013, www.pajhwok.com
- Stuk 9: De Standaard, "Consensus groeit: Afghanen terugsturen is waanzin. Zelfs volgens VN is Kaboel niet langer veilig", 10 augustus 2013.

2.5. Verzoeker legt op 17 februari 2014 een aanvullende nota neer, vergezeld van de volgende documenten:

- Stuk 10: MO, "Bom onder internationale samenwerking met Afghanistan", 19 januari 2014, www.mo.be/artikel/bom-onder-internationale-samenwerking-met-afghanistan
- Stuk 11: Nieuwsblad, "Vijf scholieren bij volleybalspel in Afghanistan doodgeschoten", 23 januari 2014
- Stuk 12: Reliefweb, "Two killes as suicide bomber targets police bus in Kabul", 12 januari 2014
- Stuk 13: HRW, "World report 2014-Afghanistan", 21 januari 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/267709/382014_en.html
- Stuk 14: BCHV, FAQ Laisser-Passer Européen, 18 december 2013
- Stuk 15: UNHCR, "New issues in Refugee Research Broken futures young afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin".

Verzoeker betoogt dat, gezien niet kan ontkend worden dat de veiligheidssituatie in Afghanistan volatiel is, de verwerende partij dan ook op tijd en stond de veiligheidssituatie dient te actualiseren, dat terwijl de veiligheidstoestand alsmear verslechterde, waarvan de stukken 10 tot 12 dit staven. Verder meent verzoeker dat hij, gelet op het gebrek aan een overnameakkoord, bij terugkeer aan zijn lot zal overgelaten worden in Kabul, dat hij in wezen in een situatie zal terechtkomen vergelijkbaar met die van de *internal displaced persons*, waarna hij citeert uit stuk 13. Daarnaast wenst verzoeker er op te wijzen dat hij ook, daargelaten de discussie over zijn leeftijd, wel degelijk een jong persoon is en dat dit een bijzonder kwetsbare categorie is in Afghanistan, waarna hij citeert uit stuk 14 en stuk 15. Verzoeker vervolgt dat, wat zijn persoonlijke problemen betreft, hij op facebook gezien heeft dat A., de jongen waarmee hij seksuele betrekkingen had ook is moeten vluchten, waarschijnlijk omwille van het feit dat ze betrappt werden toen ze seksuele betrekkingen met elkaar hadden, dat hij zich heden in Turkije bevindt, dat hij uitprints van facebook voorlegt, dat hij voor de rest geen contact meer heeft gehad met A. zelf, dat hij dit gewoon gezien heeft op zijn facebook. Hij wenst verder te benadrukken dat hij de doodstraf kan krijgen in Afghanistan voor seks met toestemming met iemand van hetzelfde geslacht. Hij vervolgt dat hij op heden homoseksuele gevoelens heeft en hij dit ten tijde van het gehoor niet op deze

manier durfde uit te drukken omdat de Afghaanse tolk vrouwelijk was en hij zich beschaamd voelde en geneerde ten aanzien van haar gezien zij ook de Afghaanse cultuur kent en dit cultureel, sociaal en religieus niet wordt aanvaard in Afghanistan.

2.6. Ter terechtzitting wordt gewezen op de nota met opmerkingen die de verwerende partij neergelegd heeft en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict' van 20 november 2013 en de COI Focus 'Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad' van 20 november 2013 bevat.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met als bijlage foto's van A. Hij stelt dat het foto's betreffen van voornoemde toen deze nog in Afghanistan was alsook foto's waaruit blijkt dat hij op heden gevlucht is naar Turkije, dat hij met deze foto's wenst te duiden dat hoewel A. jonger is dan hem, hij er wel uitziet als iemand waarmee seksuele betrekkingen mogelijk zijn, dat de verwerende partij het onmogelijk achtte dat deze persoon invloed zou kunnen uitoefenen op hem gelet op het leeftijdsverschil, doch dat op deze foto's duidelijk wordt dat de uiterlijke verschijning wel van dien aard is. Hij merkt nog op dat wat de leeftijd van A. betreft, hij aangegeven heeft in het gehoor dat deze 15 jaar was omdat hij duidelijk wilde maken dat A. jonger is dan hem, maar dat hij uiteraard wel ouder is dan 15 jaar, dat dit mede komt door het feit dat de exacte leeftijd in Afghanistan niet belangrijk is, dat hij enkel wou meedelen en duidelijk maken dat A. gewoon jonger is dan hem.

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw seksuele betrekkingen met A. (...) dermate ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo is het binnen de Afghaanse context hoogst onwaarschijnlijk dat een 15-jarige jongen zomaar een winkel kan binnen walsen om vervolgens te eisen dat de 21-jarige winkeleigenaar hem 2000 Afghani leent én hierover zwijgt tegen anderen (CGVS vragen 38, 42-46, 49, 50-55, pg2). Het is des te opmerkelijk wanneer die winkeleigenaar - u - hier zondermeer op ingaat en de jongen zondermeer het geld leent. Dat een 15-jarige jongen het geld komt lenen is al vreemd, maar dat hij vervolgens ook nog eens zijn voorwaarden kan stellen bij die lening is al te gek. Gelet op zijn rijke afkomst is het überhaupt al bizar dat A. (...) bij u geld zou komen lenen en dat u - op uw beurt - zich geen vragen zou stellen bij deze lening (CGVS vragen 40, 47). Dat u zich zo zou laten doen door een jongen die heel wat jonger is dan u is op zich al weinig aannemelijk.*

Ook bij de verdere afwikkeling van die lening kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden. Zo is het niet normaal dat wanneer u uw geld terugvraagt de jongen van u gedaan krijgt dat u niet naar zijn vader stapt, terwijl de jongen toch had gezegd dat zijn vader - die genoeg middelen heeft - u wel zou terugbetalen. Opnieuw kan A. (...) - die bij u een openstaande schuld had - zijn voorwaarden opleggen en wederom stemt u zonder enig voorbehoud hiermee in (CGVS vragen 59, 61-63). Zelfs wanneer A. (...) u voorstelt om in plaats van het geld terug te betalen, seks met hem te hebben – een toch wel zeer opmerkelijk en onverwacht voorstel - gaat u opnieuw zondermeer akkoord (CGVS vraag 57). Nochtans hebt u ruim de gelegenheid gehad om de familie van A. (...) in te lichten over de lening die u hem gegeven had of zelfs over het 'oneerbare' voorstel dat hij u had gedaan. Dat u geen andere keuze had dan in te gaan op zijn voorstel om seks met hem te hebben louter vanwege het feit dat A. (...) ermee dreigde aan zijn familie te zeggen dat u hem betaald en gedwongen zou hebben tot seks, is in de gegeven omstandigheden onwaarschijnlijk (CGVS vragen 73-75). Ten eerste bent u zes jaar ouder dan A. (...) waardoor het woord van A. (...) niet per se zwaarder weegt dan dat van een volwassen man. De hiërarchie tussen personen in Afghanistan wordt immers mee bepaald door leeftijd. Ten tweede lijkt het weinig plausibel dat A. (...) aan zijn familie zou vertellen dat hij betaald is geweest voor seks. Dit maakt van hem een prostituee, wat oneer over zijn familie zou brengen. Door dit te vertellen tegen zijn familie brengt A. (...) zijn eigen leven in gevaar. Voorts ligt de bewijslast in dergelijke gevallen vrij hoog waardoor louter de beschuldiging van een 15-jarige jongen niet volstaat. Bovendien spreekt men binnen de Afghaanse context van man/niet-man relaties waarbij homoseksuele betrekkingen voor de 'man' niet zoveel oneer betekent als voor de 'niet-man', (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). In uw geval is het duidelijk dat u de man zou geweest zijn: A. (...) is pas 15 jaar en hij is diegene die de seks ondergaat (CGVS vragen 78-79). Dit alles betekent dat wanneer A. (...) naar buiten zou treden met zijn verhaal of verzinsels hij en zijn familie hierdoor zwaarder in de problemen zouden komen dan uzelf en uw familie. Hieruit kan afgeleid worden dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat A. (...) tot een dergelijke actie zou zijn overgegaan. Aangezien u grootgebracht werd in Afghanistan is het onmogelijk dat u van een dergelijke benadering van homoseksualiteit of van seks tussen mannen niet op de hoogte zou zijn. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven worden hierdoor compleet onderuit gehaald. Kortom, zowel aan de lening die het startschot van uw problemen betekende als aan de seksuele betrekkingen tussen u en A. (...) kan geen enkel geloof gehecht worden.

Voorts is het binnen de huidige Afghaanse maatschappelijke context weinig geloofwaardig dat uw oom u zou helpen om het land uit te geraken. Wanneer de door u voorgehouden feiten werkelijk aan het licht zouden gekomen zijn zoals u beweert, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat uw oom niet in de bres zou springen voor u. Door deze handelingen brengt u immers oneer over uw familie waardoor u op weinig hulp vanuit deze hoek zou kunnen rekenen. Dat uw oom u helpt terwijl uw moeder zelfs niet met u wil praten, tart alle logica. Gelet op de lokale Afghaanse waarden en tradities kan er gesteld worden dat uw oom niet zoveel voor u zou doen indien uw verhaal werkelijk waar is. Hierdoor kan er verder getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

2.10.1. Waar verzoeker stelt dat hij zich ergens verplicht voelde om A. geld te lenen, daar hij de neef is van Enayatullah Nazari, die vice minister van defensie is en een belangrijk persoon en daar hij en A. elkaar kenden van uit het dorpsnetwerk, alsook dat het in zijn streek van herkomst gebruikelijk is om geld te lenen aan elkaar zonder daarbij veel vragen te stellen en dat hij dacht dat dit geen probleem zou zijn daar A. gelet op zijn rijke familie dit wel zou terugbetalen, slaagt hij er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen. Immers heeft verzoeker de 15-jarige jongen geld geleend wetende dat hij van rijke afkomst is en zonder dat hij de persoon goed kende en zonder dat hij informatie verkreeg over de reden en zelfs onder de voorwaarde dat hij dit aan niemand zou vertellen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich bij deze gang van zaken - een 15-jarige jongen die van rijke afkomst is die geld komt lenen bij een persoon die hij nauwelijks kent, zonder het vermelden van enige reden en met de eis dit aan niemand te vertellen - geen vragen stelde en de jongen gewoon het geld leende, te meer daar de jongen op het ogenblik waarop hij vraagt om hem geld te lenen nog geenszins enig dreigement, eventueel onder verwijzing naar zijn oom, uit.

2.10.2. Aangaande de leeftijd van A. ter gelegenheid van zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij aangegeven heeft in het gehoor dat deze 15 jaar was omdat hij duidelijk wilde maken dat A. jonger is dan hem, maar dat hij uiteraard wel ouder is dan 15 jaar, dat dit mede komt door het feit dat de exacte leeftijd in Afghanistan niet belangrijk is, dat hij enkel wou meedelen en duidelijk maken dat A. gewoon jonger is dan hem. Dergelijke *a posteriori*-verklaringen zijn niet ernstig, daar verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ruimschoots de kans kreeg zijn asielrelaas uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat het CGVS verzoeker uitdrukkelijk vroeg hoe oud A. was en dat verzoeker antwoordde '15 ongeveer' (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 49). Verder uit het gehoor blijkt duidelijk dat de interviewer het feit benadrukt dat het een 15-jarige jongen betreft die geld wil lenen en dat deze persoon aldus 6 jaar jonger is dan verzoeker (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 53, 54 en 55). Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker inderdaad aangaf dat A. ouder lijkt dan zijn echte leeftijd, doch verklaart bij deze eveneens opnieuw dat A. 15 jaar was (gehoorverslag CGVS, nr. 58). De Raad wijst er nog op dat het feit dat A. ouder lijkt niets afdoet aan de vaststellingen van de commissaris-generaal nu verzoeker duidelijk op de hoogte was van de leeftijd van A.

2.10.3. Verder stelt verzoeker dat hij ervan overtuigd is dat A. dit geld zo vlug nodig had omdat hij met een drugsverslaving kampt, dat hij zich uiteraard, toen het toch bleek dat A. dit geld niet zou krijgen van zijn familie, moeilijk rechtstreeks tot de vader van A. kon wenden omdat hij meende dat hij niet zou worden geloofd op het vlak dat A. dit geld nodig had om zijn verslaving te kunnen bekostigen. Dergelijke *a posteriori*-verklaringen zijn niet ernstig, daar verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ruimschoots de kans kreeg zijn asielrelaas uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat het CGVS verzoeker uitdrukkelijk vroeg waarom A. geld nodig had en waarom hij niet gewoon naar diens vader ging om zijn geld terug te vragen (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 40, 47, 51, 55 en 61). Uit de door verzoeker gegeven antwoorden blijkt geenszins dat A. dit geld vlug nodig had omwille van zijn drugsverslaving noch dat verzoeker zich niet tot de vader van A. kon wenden omdat hij meende dat hij niet zou worden geloofd op het vlak dat A. dit geld nodig had om zijn verslaving te kunnen bekostigen.

2.10.4. Waar verzoeker poneert, betreffende het motief dat verzoeker niet zoveel oneer zou treffen nu hij de 'man' was en A. de 'niet-man', dat hij hiermee niet akkoord kan gaan nu hij zelf heeft aangegeven dat hij schrik had van A. omdat hij juist zou worden geloofd op het vlak dat hij A. zou hebben gedwongen tot seks, nu A. een veel machtiger persoon is dan hem, gaat hij voorbij aan het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat A. pas 15 jaar was en degene was die de seks ondergaan had en aan het feit dat A., volgens zijn verklaringen, aan zijn familie zou vertellen dat hij betaald is geweest voor seks, wat van hem een prostituee maakt wat oneer over zijn familie zou brengen, dat door aldus te vertellen tegen zijn familie dat verzoeker hem gedwongen had tot en betaald had voor seks, A. zijn eigen leven in gevaar bracht.

2.10.5. In zoverre verzoeker stelt dat homoseksuele handelingen in Afghanistan in alle gevallen niet echt aanvaard zijn en dat de verwerende partij zich tegenspreekt waar zij enerzijds stelt dat de 'man' in tegenstelling tot de 'niet-man' niet zoveel oneer treft en anderzijds stelt dat er 'zodanige oneer' in het spel is voor verzoeker dat zijn oom hem op basis hiervan niet zou willen helpen, kan hij niet worden gevolgd. Het feit immers dat de oneer ten aanzien van de 'man' minder groot is dan ten aanzien van de 'niet-man', neemt niet weg dat ook ten aanzien van de 'man' de oneer groot is/kan zijn.

2.10.6. Waar verzoeker nog poneert dat de seksuele handelingen op voet van gelijkheid en niet ondergeschikt waren, stelt de Raad vast dat voorgaande geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat A. dreigde te vertellen aan zijn familie dat verzoeker hem gedwongen had tot seks en hem betaald had voor seks, daar hij hierdoor zijn eigen leven in gevaar bracht nu dergelijke handelingen ook in hoofde van A. oneer over zijn familie zou brengen.

2.10.7. Verzoekers argumentatie dat de verwerende partij laat uitschijnen dat zijn oom dit allemaal niet erg zou gevonden hebben, dat dit niet waar is, dat hij ontredder was doch desondanks het leven van zijn neef wou redden, vermag niet de pertinente motieven van de commissaris-generaal dienaangaande te weerleggen. Het feit dat zijn oom ontredder was wijzigt niets aan het feit dat hij verzoeker, volgens diens verklaringen, effectief zou geholpen hebben, wat aldus niet geloofwaardig is binnen de Afghaanse maatschappelijke context wanneer de door verzoeker verklaarde feiten werkelijk aan het licht zouden gekomen zijn.

2.10.8. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvullende nota nog opmerkt dat hij op facebook gezien heeft dat A. ook is moeten vluchten, waarschijnlijk omwille van het feit dat ze betrappt werden toen ze seksuele betrekkingen hadden met elkaar en A. zich heden in Turkije bevindt, zoals blijkt uit de uitprints van facebook die hij voorlegt, beperkt hij zich tot een loutere hypothetische stelling die hij geenszins kan staven. Het feit dat A. zich in Turkije zou bevinden, wat de foto's overigens geenszins kunnen aantonen, is op zich geen aanwijzing dat A. is moeten vluchten of indien hij is gevlucht, dat dit is omwille van de gebeurtenissen zoals door verzoeker naar voren gebracht in zijn asielrelaas.

2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.12. In zoverre verzoeker stelt dat homoseksuele daden nog steeds in de taboesfeer hangen en dat alle betrokkenen blootgesteld kunnen worden aan ernstige schade, dat hij een risicoprofiel bezit en hij in de aanvullende nota stelt dat hij de doodstraf kan krijgen in Afghanistan voor seks met toestemming met iemand van hetzelfde geslacht, dat hij op heden homoseksuele gevoelens heeft en hij dit ten tijde van het gehoor niet op deze manier durfde uit te drukken omdat de Afghaanse tolk vrouwelijk was en hij zich beschaamd voelde en geneerde ten aanzien van haar gezien zij ook de Afghaanse cultuur kent en dit cultureel, sociaal en religieus niet wordt aanvaard in Afghanistan, wijst de Raad op wat volgt. Vooreerst kunnen vragen gesteld worden bij het hebben van homoseksuele gevoelens door verzoeker, nu hij tijdens het gehoor meerdere malen aangaf dat hij 'zo geen type' is (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 38, 58, 84), dat hij zich schaamde voor wat hij gedaan had en dat het heel verkeerd was (gehoorverslag CGVS, vraag nr. 82). Daargelaten de vraag of verzoeker seksuele betrekkingen heeft gehad met een man en daargelaten de vraag of verzoeker homoseksueel is, wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas waarbij hij aangeeft onder bedreiging seksuele relaties te hebben gehad die door de gemeenschap werden ontdekt. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of hij behalve degene die hij vertelde, nog andere ernstige problemen had in Afghanistan, waarop hij ontkennend antwoordde. Ook ter gelegenheid van de aanvullende nota beperkt verzoeker zich tot de stelling dat hij homoseksuele gevoelens heeft en dit niet durfde uit te drukken op het gehoor, doch vermeldt hij geen andere concrete problemen die hij ervaren zou hebben en die geleid zouden hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan.

2.13. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert betreffende de documenten terecht: *"Het door u voorgelegde document vermag niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara is een aanduiding van uw herkomst en identiteit wat door het CGVS niet wordt betwist"*.

2.14. Betreffende de foto's die verzoeker voorlegt ter gelegenheid van de aanvullende nota ter terechtzitting, wijst de Raad er op dat deze documenten niets zeggen over verzoekers persoonlijke vervolgingsfeiten. De foto's die verzoeker voorlegt kunnen van om het even wie zijn. Het feit dat op één foto de naam H. staat wijst er niet op dat deze persoon de neef van de vice minister van defensie A. is, waarmee verzoeker beweert seksuele betrekkingen te hebben gehad. Gezien deze foto's geen uitsluitel geven over de personen die er op afgebeeld staan, kan verzoeker ook niet dienstig aanvoeren dat hoewel A. jonger is, deze wel invloed op hem kon uitoefenen gezien zijn uiterlijke verschijning. Zelfs indien deze foto's een zekere persoon A. betreffen die de neef is van de vice minister van defensie, dan tonen deze foto's niet aan dat deze persoon verzoeker persoonlijk kent en hem bedreigd heeft teneinde seksuele betrekkingen met verzoeker te hebben. Ook de foto waarbij verzoeker verklaart dat dit de vice minister van defensie betreft, toont geenszins aan dat deze persoon een neef A. heeft en zeker niet dat zijn neef A. verzoeker bedreigd heeft om seksuele relaties met hem te hebben.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.16. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16.1. Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2013 waarbij hij verwijst naar het feit dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid moet worden omgegaan, dat dit onder andere de mannen zijn zoals hem die van een bepaalde leeftijd zijn, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtseleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.16.2. De Raad herhaalt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en de stelling dat in Afghanistan het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog is vermits de broodnodige humanitaire hulp beperkt blijft en de stelling dat de levensomstandigheden menonwaardig blijven, de opbouw een werk van lange adem is en de adequate en nodige humanitaire hulp uitblijft zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd is, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Ook de loutere stelling dat in de UNHCR Guidelines stilgestaan wordt bij de penibele situatie van Afghansen die gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan, waarbij overigens geen verdere duiding over de 'penibele' situatie wordt gegeven, is niet voldoende om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Ook betreffende de door verzoeker in zijn aanvullende nota bijgevoegde rapporten betreffende IDP's, terugkeer en 'jonge personen', stelt de Raad vast dat verzoeker op voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker beperkt zich tot enkele citaten uit de door hem bijgevoegde rapporten en artikelen, doch blijft in gebreke het risico *in concreto* aan te tonen. Verzoeker stelt enkel dat hij, gelet op het gebrek aan een overnameakkoord, aan zijn lot zal overgelaten worden in Kabul en hij in wezen in een situatie zal terechtkomen die vergelijkbaar is met die van *internal displaced persons*. Gezien de afkomst van verzoeker uit het district Jabul Saraj in de provincie Parwan zijn er ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan in een vergelijkbare situatie als een IDP zal terechtkomen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Ook met de eenvoudige stelling dat verzoeker wel degelijk een jong persoon is, waarbij de Raad er op wijst dat er geen betwisting bestaat over de leeftijd van verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn aanvullende nota, en de loutere citering uit rapporten en artikelen, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.17. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.18. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Verzoeker stelt, onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels (stuk 7 en stuk 8), dat er in de provincie Parwan met de regelmaat van de klok aanslagen gebeuren en dat het er in geen enkele plek veilig is.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en de verweernota (COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict* van 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad* van 20 november 2013) blijkt dat er voor burgers uit het district Jabul Saraj in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Jabul Saraj in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de meeste recente informatie, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-

seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013, blijkt het volgende. In de Ghorband vallei, die zich uitstrekt over de districten Shinwar, Siyagerd en Sheikh Ali komen regelmatig acties van opstandelingen voor, die de toevoer tot Bamiyan trachten af te snijden. De AGE aanwezigheid trekt op haar beurt PGF-operaties aan, die het gebied trachten te zuiveren van AGE's. Ook in Kohi Safi, het zuidelijke district dat grenst aan onder meer Tagab in Kapisa en Surobi in Kabul, zijn deze groeperingen actief. Volgens de gouverneur gaat het om relatief zwakke groeperingen, wiens grootste bedreiging het plaatsen van IED's betreft. Parwan werd van januari tot en met augustus 2013 ook nergens vermeld in UNHCR's maandelijkse berichtgeving over *conflict-induced internal displacement*. De belangrijke weg naar Bamiyan wordt mede bewaakt door ALP, wiens posten een geliefd doelwit zijn voor AGE aanslagen. Wat het district Jabul Saraj betreft wordt melding gemaakt van één incident, zijnde het slaags raken van twee rivaliserende milities in juli 2013, hetgeen resulteerde in meerdere doden en gewonden aan beide zijden, waaronder zich ook onschuldige burgerslachtoffers zouden hebben bevonden. Voornoemd enig incident toont geenszins aan dat er in het district Jabul Saraj in Parwan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De Raad stelt vast dat er dat er voor burgers uit het district Jabul Saraj in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Jabul Saraj in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.19. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet meer actueel is en dateert van voor de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, stelt de Raad vast dat hierboven werd vastgesteld dat ook uit de geüpdatete informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verweernota werd toegevoegd geenszins blijkt dat de situatie dermate geëvolueerd is dat er in het district Jabul Saraj van de provincie Parwan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker stelt ter terechtzitting dienaangaande enkel dat de situatie in Parwan niet veilig is. Ter gelegenheid van een aanvullende nota legt verzoeker nog enkele rapporten en artikelen voor.

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde persartikelen over Parwan, zijn niet dienstig nu uit de door verzoeker weergegeven citaten uit voornoemde artikelen blijkt dat deze melding maken van incidenten in andere districten van Parwan, zijnde Bagram en Seyah Gard, en geen betrekking hebben op de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj.

Verzoekers argumentatie waaronder de argumentatie dat in geheel Afghanistan de toestand onveilig is, dat een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld kan worden in bijna alle provincies van Afghanistan, dat er een stijging van het geweld is, dat UNAMA betwijfelt of de Afgaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen en dat er een toename is van de gewapende groeperingen, en zijn verwijzingen naar artikelen en rapporten, die hij bijvoegt aan zijn inleidend verzoekschrift en aan zijn aanvullende nota van 17 februari 2014, betreffen de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in andere provincies van Afghanistan, en zijn niet dienstig daar deze niet van die aard zijn om voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan te ondergraven. Immers wordt hierdoor geenszins aangetoond dat er in het district Jabul Saraj in Parwan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in Kabul is niet dienstig, nu verzoeker, gelet op de veiligheidssituatie, kan terugkeren naar het district Jabul Saraj in de provincie Parwan.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn.

In zoverre verzoeker stelt dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is en stelt dat er een grote 'onzekerheid' zal volgen ten gevolge van de terugtrekking, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om

voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan te weerleggen.

2.20. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.22. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER